

Kaj ménite, zakaj je pač s tresočim glasom pepelil otročiče? I, milo se je storilo mašniku, da mora še tako mlade, nežne otročiče že spominjati na smrt! Ne more in ne sme drugače; zakaj resnica je, da večkrat smrt ukonča tudi mlado življenje. Spomnil se je cvetlic na travniku, ki tudi padajo pod ostro koso, še predno so dozorele. Zato morajo biti že tudi otroci vedno pripravljeni, da so jim zagotovljena nebesa, ko bi prišla smrt tudi v zorni mladosti.

S tem lepim obredom pepelnične srede pa naša dobra mati noče strašiti nikogar, marveč le ljubeče hoče posvariti svoje otroke, naj se tako vedejo vselej in povsod, da se jim ne bo treba bati smrti, naj pride kadarkoli, marveč, da se je bodo šele veselili, kadar se jim bo bližala, tako kakor sv. Alojzij, ki je ves vesel zapel zahvalno pesem takrat, ko se mu je nanzanilo, da se mu bliža — zadnja ura! „Internus.“

Snežinki.

Gori — tam gori prav blizu nebes so se zbirale snežinke, da bi nastopile dolgo pot, pot na zemljo. Poslovile so se od sestic, ki so ostale še gori, ter se izročile vetrovom. Polagoma — nalahno so se spuščale niže, niže, vedno niže. In pri tem so krožile, kakor je ravno pihal veter. A, ko so prišle v bližino zemlje, pospešile so se, začele so bolj hiteti, kakor bi se naveličale dolgega pota, kakor bi hotele prav hitro doseči svoj cilj.

Dve sestrici sta nastopili skupno pot. Nista bili še daleč od doma, ko zapazita lepega angela, ki je vodil umrlega starčka nad oblake, v sinje nebo.

„Glej“, reče prva snežinka svoji sestrici: „glej, ta se je poslovil od zemlje in sedaj gre po svoje plačilo. Človek, Adamov sin, se trudi, dokler je na svetu; a po smrti počiva. Njegovo telo položé v temni ozki grob. Njegov duh pa se veseli pri Bogu — prost vsakega trpljenja. A me, me snežinke nimamo nikoli pokoja.

Že skozi raj, draga sestra, kjer je užival srečo prvi človek, sva tekli mi dve. Videli sva prva človeka.

Kot hlapi sva se vzdignili v oblake. Kot plodonosni kaplji pali sva zopet na zemljo. In to se je ponavljalo leto za letom, stoletje za stoletjem, vek za vekom. Tekli sva v potoku Cedronu in videli Zveličarja, ko je hitel čez potok na Oljsko goro, da bi tamkaj molil — molil za svoje sovražnike. In prvič sva slišali besede: „O, Oče, odpusti mojim sovražnikom, ne kaznuj jih, spreobrni jih k pokori — — —“, kako lepe besede!

Zopet sva prišli v oblake. Veter naji je zanesel nad sinje morje. Še dalje je gnal oblake, vedno dalje. In prinesel naji je v mrzle kraje. Tukaj padava kot snežinki na zemljo. Tako je najino življenje... Vedno enakomerno, nikoli počitka, nikoli oddihljeja, nikoli konca. Videli sva prvega človeka — in mogoče si bo z nama gasil žejo ob svoji smrtni uri zadnji Adamov sin...“

„Glej, glej! kaj je tam-le?“ pretrgala je govor druga.

Zavili sta proti svetlemu mestu. Šest krilatcev je neslo navzgor novega angelčka — umrlega dečka.

Krožili sta umrlemu dečku prav nad glavo.

„Kako je lep!“ vzkliknila je druga.

„In kako sladko spi! Lepi so angeli, ali vendar: deček je še lepši“, dostavila je prva.

Zamaknjena je opazovala druga nekoliko časa lepega dečka. Nato je vzkliknila začudena:

„Starčka je vodil en sam angel. Krog tega dečka jih je šest. Zakaj tako?“

„Ker se v nebesih toliko bolj veselé nedolžnih otrok“, bil je odgovor.

Približevali sta se zemlji. Plavali sta nad mirno vasico. Pred neko hišo sta zapazili jokajoča bratca in sestrico.

„Kaj neki jokata?“ vprašala je druga. „Mogoče je ravno njima umrl bratec...“ „Poglejva!“

Veter je potegnil in ji odnesel proti bližnjemu gozdu. Iz daljave sta pogledali skozi okno v hišico in videli sta blede obrazek umrlega, videli mnogo lučic,

ki so gorele ob odru. Spoznali sta, da so to telesni ostanki onega, ki so ga odnesli krilatci v nebo.

Tako se jima je zdel lep, da sta gledali vedno vanj, ter se zopet vrnili k vasici.

A pred hišo sta jokala Mirko in Jelica za umrlim Milčkom.

In prva snežinka je priletela na glavo Jelici.

„Tvoj Milček je angelček“, tako ji je zašepnila ter se raztopila na njenih gorkih kodrih.

Oj, snežinka, misliš li, da si povedala Jelici kaj novega? Ona to že zdavnaj vé. Povedali so ji mamica, in tudi Milček sam je vedno pravil — ko je ležal bolan —, da bo angelček.

In druga snežinka je pala na ramo Mirkotu. Tudi ta mu je povedala:

„Tvoj Milček je angelček.“

Ali nič novega ni odkrila snežinka Mirkotu. On je to že vedel. In jokal je le, ker ni mogel i on za svojim bratcem v sinje nebo, ker ni mogel biti i on angelček ...

Selko.

Dedkove sanje.

(Črtica. Spisal F. Ks. Steržaj.)

Krog oglov je brila burja in raznašala fini, drobni snežek na vse strani. Tuintam ga je v zatišju nagromadila velike zamete.

Mraz je bilo, da so zobje šklebetali. Ni čuda torej, da so Čebulčkov dedek sedeli pri gorki peči in kadili. Oblački so se vili krog glave in se dvigali višje, vedno višje.

Na peči pa sta nagajala štiriletni Pavlek in petletna Marica. Skladanica drv je bila gori, ki so se sušila in na ta sta se spravila razposajenčka. Ropotala sta ž njimi, kakor bi hotela tekmovati z burjo, ki je piskala od zunaj. Večkrat so ju morali dedek opominjati.

A kaj sta se zmenila onadva za njihove opomine; saj sta jih že tolikrat slišala. Svojo pot sta nagajala